

anvendeligt. Al, hvad dette Lovforslag kan give Anledning til, er fuldstændig dødt og magtesløst, saasnart der sker Dødsfald, saa er der ingen-somhelst Stjælmen af Fællesie længer. Det er udtryffeligt forudsat i Loven, at den gjælder kun for levende Live. Den gjør ikke ringeste Forbring paa at komme ind paa Formuefællesomraadet efter Døden, og det er dog væsentlig det, som navnlig det ærede Medlem fra 5te Kreds (Ogen-bøll) saa tidt og saa stærkt har betonet, og som ogsaa til en vis Grad blev betonet af den ærede sidste Taler. Det forekommer mig dog at være soleklart og selvsølgelig, at Lovforslaget ikke kan finde Anvendelse, saasnart der sker Dødsfald. Jeg skal af Hensyn til, at jeg mener, at Lovforslaget i og for sig er let at overse, ende mine Udtalelser med den Bemærkning, at jeg sætter megen Pris paa, at det Lovforslag, der nu foreligger, bliver op-høiet til Lov.

Formanden: 3die Landsthingsmand for 5te Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Ogenbøll: Jeg vil blot gjøre en Be-mærkning overfor den ærede sidste Taler, der jo paa anden Maade har læst Lovforslaget, som det maa læses, naar han siger, at, saasnart en af Ægtefællerne dør, gjælder Lovforslaget intet ikke. Lær jeg da spørge det ærede Medlem, hvorledes han vil forstaa det, naar der i Lovforslagets første Punktum siges, at Kvinden har Ret til i levende Live at raade over sit Gods. Naar hendes Mand dør, er hun jo i levende Live, og skulde hun saa ikke have Lov til at raade over sit Gods, skulde det saa gaa ind i Fællesboet? Ja, det vilde maa-ske være meget forstandigt; men Ingen kan læse det saaledes. Paa den anden Side, naar der staar i andet Punktum, at saadant Gods hester ikke for Gjæld, Manden har stiftet, hvorledes kan det ærede Medlem saa faae denne Udtalelse i Loven fortolket derhen, at, saasnart en af dem dør, skal dette Gods heste for Gjælden? Det er aldeles umuligt. Min ærede Kollega her ligeover-for (Nump) fremdrog et Exempel, som er saa flaaende, at jeg ikke kan lade være at gjentage det. Vi have en gammel Bestemmelse i Chr. V's Lov, som siger, at, naar et Bo skal deles, da skal først, førend Nogen arve kan, al den bortskyldige Gjæld betales. Det er paavist aldeles klart, at, naar Konen dør først, saa staar her i Loven, at det, hun efterlader som Serformue, kommer ikke Gjælden ved. Det kan ikke afdisputeres, og alt-saa faae vi det Serfyn, at Gjælden ikke betales deraf, men at de Paagjældende arve hendes Ser-formue uden Hensyn til, om Gjælden betales eller ikke. Det er en saadan Forrykkelse af det hele Forhold, at alene denne Grund er tilstrækkelig til at flaa hele Lovforslaget ihjel.

Magen: Jeg vil blot tillade mig den Be-mærkning til en Begyndelse, at jeg vil stemme mod det første Ændringsforslag, som gaar ud paa, at Retten ifølge Lovforslaget kun skulde indtræde, naar det ægtefællige Samliv er hævet; thi det forekommer mig, at denne Tilfætning vilde sætte Præmie for, at Husfruen løb sin Ve. Hun faar derved en Raadighed, naar hun gaar sin Vej, som hun ikke har, saalænge hun bliver hos Man-den. Det forekommer mig, at det vilde være en aldeles unaturlig Ordning. Hvad jeg mener er, at man ikke maa bestemme Formueforholdet mellem Ægtefæller paa en saadan Maade, at der ligefrem bliver sat en Præmie for at skilles ad. Det vilde der blive i dette Tilfælde, og det er det Afgjøvende for mig til at stemme mod Ændringsforslaget, og jeg vil tilføie, at forsaavidt Ændringsforslaget bliver vedtaget, vil jeg stemme mod hele Loven. Et æret Medlem mente, som det forekommer mig, at det var bedre, naar Forholdet mellem Ægtefællerne var blevet saaledes, at denne Lov kunde faae Betydning, at de saa skilles ad. Nei, det er dette, som jeg ikke kan være enig i. Jeg mener netop, at vi skulde holde Ægtefællerne saameget som muligt til at leve sammen, at vi saavidt muligt skulde gennem-føre en Ordning, som forhindrer, at de skilles; og det tænker jeg mig netop, at dette Lovforslag kan medføre, at det kan blive muligt for Husfruen at holde ud hos Manden, medens hun under andre Omstændigheder vilde blive nødt til at søge Skilsmisse. Sæt f. Ex., at en Husfru har en Mand, som er drikkelig osv., og hun saa efter Omstændighederne er udsat for, at han bort-sælger Alt, hvad Lidt de nu have at leve af, saa er det jo dog givet, at dette Forslag vil beskytte hende mod denne Mulighed. Hun vil altsaa da kunne holde ud at leve sammen med Manden, medens der ellers ikke er anden Udvei end at blive selvraadig gennem Separation. Det er derfor, jeg netop mener, at dette Forslag er hel-digt, forsaavidt det i visse Tilfælde forhindrer Skilsmisse. Det er min Hovedbetragtning, at Skilsmisse skal man ikke indlade sig paa under nogen Omstændighed, men gjøre den saa vanske-lig som muligt. Folk kunne overveie Sagen, inden de gifte sig; men have de gjort Skridtet, saa skulde de, som Chr. V's Lov saa smukt siger, bære det, hvad der saa kan hende, som et Kors, Gud har dem paalagt; Skilsmisse skal Lovgivningsmagten ikke paa nogen Maade begunstige. — Saa blev det sagt, at dette Lovforslag skulde have skabelige Følger, fordi Husfruen nu kunde tro, at hun havde Raadighed over Boet, og i det Hele taget en friere og behageligere Stilling end tidligere, og man saa kunde være udsat for, at hun brugte det, hun for-tjente, til allehaande unyttige Ting istedetfor at anvende det til Bedste for Boet. Jeg tror,